

„Máš nějaké problémy s dýcháním?“ zeptal se a odhodil její kalhotky stranou.

„Ne,“ odpověděla tiše a ovládala se, aby zachovala klid.

„Dobře,“ zamumlal Danny za jejími zády. Jen nerada pohlédla dolů.

Její tělo bylo do posledního centimetru pokryté velkými, hrozivě vypadajícími boláky, které se očividně zvětšovaly. Celé tělo ji svědilo nebo páliło. Nepoškrábala se jen z obavy, že by tím všechno ještě zhoršila. Svědění by ještě pochopila, ale nikdy neslyšela, že by boláky pálily a –

„Omlouvám se,“ řekl Danny a vytrhl ji ze zmatených myšlenek.

„A za co?“ vybafla a vtom jí to došlo. Okamžitě viděla rudě. „Panebože! Ty pytle byly tvoje?“ Otočila se a chystala se nakopnout ho do zadku, ale pak odpověděla.

„Ne.“

„Tak za co se omlouváš?“ zeptala se a kousala si ret. Znovu se odvážila pohlédnout na svoje tělo a ucukla.

„Za tohle.“

„Co to – au!“ vykřikla, když jí opatrně přiložil namydlené dlaně k zádkům. Bolest zesílila. Jodi bezmocně pleskla dlaněmi o stěnu, skřípěla zuby a vymýšlela další způsob, jak toho parchanta zabít.

~ ~ ~

„Přestaň se chovat jako dítě a zkrátka si to vezmi,“ nařídil jí ten mizera, který ji uvěznil ve své koupelně a znovu se jí pokusil přimět, aby si od něj vzala lék na alergii.

„Já to nepotřebuju,“ tvrdila umíněně, třebaže by se nejraději škrábala po celém těle.

Předtím ji proti její vůli osprchoval a díky tomu teď už neměla kůži v jednom ohni, ale svědění neustávalo. Kdyby byla sama, shodila by ručník a škrábala se podle libosti, ale sama nebyla, protože ten trouba odmítl nechat ji odejít, dokud si nevezme lék, který držel v ruce. A ona si ho nevezme, kdepak, v žádném případě.

„Nevidím žádný problém, Zvonilko,“ řekl a položil malý kalíšek s lékem na umyvadlo, založil si paže na hrudi a shlížel na ni. Vypadal jako hrůzu nahánějící mariňák, což svého času zřejmě byl. Vzhledem k tomu, že na sobě měla jen ručník a jinak byla nahá, cítila se ještě hůř. Oceňovala, že mu záleželo na jejím zdraví, ale to nic neměnilo na skutečnosti, že si od něj žádný lék nevezme.

„Hele,“ řekla, hlasitě vzdychla, odhrnula si vlasy dozadu a odolávala nutkání poškrábat se na krku a na obličeji, „vázně si vážím toho, co jsi pro mě udělal, ale žádný lék nepotřebuju. Jsem v pořádku.“

Neřekl nic, jen na ni beze slova upíral pohled.

Jodi nepatřila k ženám, které se nechají tak snadno zastrašit. Opětovala jeho pohled a očekávala, že Danny uhne očima. Uplynula minuta, ale nic. Nervózně přešlápla, ale ustoupit nehodlala. Neprohraje, sakra!

„J-já to nepotřebuju,“ zaslechla se, jak nervózně kótká.

Nedohadoval se, jednoduše ji dál probodával pohledem.

„Už mě to ani tak nesvědčí,“ snažila se to zamluvit a bezděčně se poškrábala na pravé paži a ovládala se, aby sebou nešila. Jeho pohled jí začínal trochu vyvádět z míry.

„Pochybuju, že by to pomohlo,“ mlžila dál.

„Ráno budu v pořádku,“ dodala o chvíli později, aby nějak přerušila ticho. Doufala, že na ni konečně přestane civět.

Když stále nepromluvil ani se nepohnul, dodala: „Já léky špatně snáším.“

Očividně slabý argument.

Místo aby ji požádal o podrobnější vysvětlení, dál na ni zíral, až to nakonec nevydržela a vyštěkla: „No tak jo!“ Popadla kalíšek, jedním douškem do sebe hodila jeho obsah a prudce postavila plastový kelímek na umyvadlo.

Vzteklá, že jí ten parchant nahnal strach, kolem něj rázně prošla, aniž si pořádně všimla, že jí ustoupil z cesty, a pokračovala v chůzi. Usoudila, že se raději nebude ohlížet, protože kdyby zahlédla na jeho pohledném obličeji jen náznak samolibého úsměvu, šla by ven, nabrala hrst toho bílého slizu a nacpala mu ho do krku.